

Arrest

nr. 147 512 van 10 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

Op 28 december 2009 diende verzoekster die volgens haar verklaringen op 25 december 2009 België is binnengekomen, een asielaanvraag in.

Op 30 september 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Op 26 april 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en werd verzoekster een attest van immatriculatie toegekend.

Op 19 november 2010 werd een machtiging tot verblijf toegekend geldig tot 4 januari 2012.

Op 5 januari 2012 vroeg verzoekster de verlenging van de machtiging tot verblijf.

Op 16 januari 2012 werd de beslissing genomen waarbij de machtiging tot verblijf niet werd verlengd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 28/04/2010 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 (...), heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 28/04/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 27/10/2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 03/01/2011 tot 04/01/2012.

Overwegende dat op 05/01/2012 onze diensten verzocht werd K.A. (...) een nieuwe verblijfsverlenging toe te staan.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Dat onze dienst op de hoogte werd gesteld dat dhr. M.V.(...) op 01/10/2011 spijtig genoeg kwam te overlijden. Dat de procedure voorzien bij artikel 9ter van genoemde wet een verblijf in België mogelijk maakt omwille van medische problemen. Dat dit inderdaad bij indiening het geval was, doch dat door het spijtige overlijden van dhr. M.V. elke medische grondslag van de aanvraag kwam te vervallen. Dat de aanvraag tot verblijfsverlenging vanwege K.A. derhalve niet kan worden toegestaan.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op dezelfde datum werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2012 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Op 25 juni 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 4 juli 2012 en gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

K.A. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 (...), zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op dezelfde datum werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 4 juli 2012 en gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie genomen op datum van 25/06/2012

wordt aan K.A. (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 10 AUG 2012 de grondgebieden van België te verlaten, evenals van Nederland, Luxemburg, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Malta, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 , alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster werd afgevoerd van ambtswege op 3 december 2012.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Het gaat dan ook op een weerlegbaar vermoeden.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoekster erop dat zijn briefwisseling niet terug komt en vindt hierin het bewijs dat verzoekster zich nog steeds in België bevindt.

De Raad stelt vast dat de aanwezigheid van verzoekster op het Belgische grondgebied niet wordt bewezen, nu niet wordt aangetoond dat het om meer dan gewone briefwisseling gaat. Gewone briefwisseling wordt niet aan de geadresseerde in persoon uitgereikt en een afwezigheid van de geadresseerde betekent niet dat deze briefwisseling terug aan de afzender wordt bezorgd. De advocaat verklaart evenmin dat verzoekster antwoordde op een aan haar gericht schrijven. De Raad oordeelt dat de toelichting van de advocaat ter zitting de aanwezigheid van verzoekster op het Belgische grondgebied niet aantoont.

De Raad merkt op dat het belang van verzoekster bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet erin bestaat het verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen. Aangezien verzoekster niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet veronderstelt ook de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de aanvrager in België verblijft. Wanneer de aanvrager België heeft verlaten, quod in casu, kan verweerder de aanvraag per definitie niet meer inwilligen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissingen.

Tevens blijkt dat door het grondgebied te verlaten de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS